

Γεράσιμος Αραβανής

Το τέλος των μνημονίων και της επιτροπείας έγινε στοιχείο της δημόσιας συζήτησης και των αντιπαραθέσεων μεταξύ της κυβέρνησης, της ΝΔ και των υπόλοιπων αστικών δυνάμεων. Ουσιαστικά όμως στα βασικά σημεία **όλες αυτές οι δυνάμεις συμφωνούν**. Οι διαφωνίες φαίνεται να είναι για το θεαθήναι, με τα μάτια στραμμένα στις επόμενες εκλογές και την τελική κατάταξη και το συσχετισμό μεταξύ των κομμάτων.

Συμφωνούν ότι πρέπει να λήξει το 2018 η επιτροπεία και να τελειώσουν τα μνημόνια, να προσελκυστούν νέες επενδύσεις και να αρχίσει η ανάπτυξη και κονταροχτυπιούνται ποιος από τους δύο είναι **ο πλέον αξιόπιστος απέναντι στους μεγαλοεπιχειρηματίες και τα μονοπώλια**. Για όλα αυτά τα συγκεκριμένα κόμματα είναι διατεθειμένα να κάνουν ο,τιδήποτε. Η κυβέρνηση ιδιαίτερα κινείται στη λογική να δοθούν όλα ώστε να κλείσει η τρίτη αξιολόγηση το Νοέμβρη.

Υπάρχει όμως ένα πολύ ουσιαστικό ζήτημα. **Τι ακριβώς σημαίνει θα λήξει η επιτροπεία και ότι τυπικά στην Ελλάδα δεν θα υπάρχει μνημόνιο;** Θα λήξουν οι αυστηροί έλεγχοι από την ΕΕ κατά διαστήματα έστω με διαφορετικούς μηχανισμούς και με διαφορετική διαδικασία απ' ότι μέχρι σήμερα; Και τι ακριβώς σημαίνει ότι με βάση τις ευρωενωσιακές συνθήκες και αποφάσεις η Ελλάδα θα είναι σε επιτήρηση επαυξημένη ώσου να αποπληρώσει το 75% του χρέους της, το οποίο ως τότε μπορεί να ξεπερνά και τα 200 δις ευρώ; Υπάρχει άλλος τρόπος να αποπληρωθούν τα κολοσσιαία αυτά ποσά από το ξεζούμισμα των μισθωτών και του λαού για πολλές δεκαετίες;

Το ζήτημα δεν είναι απλά να μην υπάρχουν μνημόνια και επιτροπεία και όλα αυτά να συνεχίσουν με άλλο τρόπο. Το μεγάλο ζήτημα είναι τι θα γίνει με αυτό το **κανιβαλικό μνημονιακό πλαίσιο** που επιβλήθηκε από το 2010 και μέχρι σήμερα και ήρθε να προστεθεί σε όλα τα αρνητικά για τους εργαζόμενους μέτρα που ψηφίστηκαν και εφαρμόζονταν από όλες τις κυβερνήσεις πριν τα μνημόνια. Κανείς τους δεν αναφέρεται σ' όλα αυτά για το λόγο ότι έχουν συμφωνήσει να συνεχίσουν να υπάρχουν και να λειτουργούν για πολλές δεκαετίες, όσο ο λαός με τους αγώνες του δεν τα αμφισβητεί και δεν τα καταργεί.

Οι μισθοί θα παραμείνουν στα εξευτελιστικά επίπεδα που είναι σήμερα, 300-400 ή 500 ευρώ για την μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων. Οι κατώτερες αποδοχές μειώθηκαν από 789 ευρώ στα 454, κατά 42% και κανείς δεν αναφέρεται σε αυτό ούτε και δεσμεύεται αν και πότε θα τις επαναφέρει.

Κανείς δεν δεσμεύεται στην αποκατάσταση των αποδοχών που όριζαν οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας στα προ των μνημονίων επίπεδα, στην απόδοση των επιδομάτων που αφαιρέθηκαν, στην αύξηση των εξευτελιστικών συντάξεων που κατάντησαν για την πλειοψηφία των συνταξιούχων φιλοδωρήματα, την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και γενικά της υπερφορολόγησης, την επαναφορά στον δημόσιο έλεγχο των ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας και το σταμάτημα κάθε ιδιωτικοποίησης, την ουσιαστική αύξηση της χρηματοδότησης των νοσοκομείων και συνολικά της υγείας...

Όλα αυτά για το ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ είναι καλώς καμωμένα, εξάλλου η επιβολή των μνημονίων και η υπαγωγή στο ΔΝΤ και την τρόικα καθόλου δεν σχετίζεται με την μείωση του δημόσιου χρέους, η μείωση του χρέους ήταν το πρόσχημα, αλλά με την επιβολή όλου αυτού του πλέγματος της μέτρων που ήταν

απαίτηση των μονοπωλίων και της ΕΕ.

Το αφήγημα της προσέλκυσης σημαντικών επενδύσεων και ιδιαίτερα ξένων, αν, όταν και εφόσον υπάρξουν, που θα δώσουν ώθηση στην ανάπτυξη και στην αντιμετώπιση των λαϊκών προβλημάτων, είναι τουλάχιστον παραπλανητικό. Η προσέλκυση επενδύσεων έχει ως προϋποθέσεις το πολύ φτηνό εργατικό δυναμικό, την παράκαμψη νόμων και μέτρων προστασίας του περιβάλλοντος, την πλήρη ασυδοσία του κεφαλαίου ώστε να αποφέρει υπέρογκα κέρδη.

Η περίπτωση της «**Ελληνικός Χρυσός**» είναι χαρακτηριστική, απαιτεί να μην υπάρχει κανένας έλεγχος και κανένας φραγμός, ασκεί ωμό εκβιασμό σε κρατικά όργανα και κυβερνήσεις. Απαιτεί, σε τελική ανάλυση, τη διατήρηση ολόκληρου του πλέγματος των αντιλαϊκών διατάξεων, νόμων και αποφάσεων, την υποταγή της εργατικής τάξης και την διάλυση του εργατικού κινήματος, να τεθούν όλα στην υπηρεσία των «**επενδυτών**».

Για ποια **δίκαια ανάπτυξη** κάνει λόγο ο Πρωθυπουργός και ο κ. Μητσοτάκης όταν η όποια ανάπτυξη θα περάσει πάνω από τα ισοπεδωμένα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων και τους μισθούς πείνας.

Μια δεύτερη συζήτηση με μεγάλες διαφωνίες διεξάγεται στα πλαίσια του εργατικού κινήματος και της ευρύτερης αριστεράς. **Το κεντρικό ερώτημα είναι ποια πολιτική πρέπει να ακολουθήσει το εργατικό κίνημα, ποιους στόχους και διεκδικήσεις θα προβάλει και ποια τακτική θα εφαρμόσει.**

Μια πρώτη άποψη λέει ότι το κίνημα και η ευρύτερη αριστερά πρέπει να θέσουν στο επίκεντρο των διεκδικήσεών τους την **κατάργηση του μνημονιακού πλαισίου και την επαναφορά στην προ των μνημονίων κατάσταση**, ότι ένας τέτοιος στόχος αποκτά επαναστατικά χαρακτηριστικά καθότι το μνημονιακό πλαίσιο είναι η καρδιά της πολιτικής της αστικής τάξης και κάθε ρήγμα σ' αυτή θέτει συνολικότερα και σημαντικά προβλήματα στην ίδια την κυριαρχία της.

Είναι γεγονός ότι η κατάργηση του μνημονιακού πλαισίου είναι σημαντικό ζήτημα, μέσω αυτού γίνεται ευκολότερα αντιληπτό από τον εργαζόμενο λαό και μπορεί να τον συσπειρώσει και να τον κινητοποιήσει, να αποτελέσει την αιχμή του δόρατος για την δράση του. Διευκρινίζουμε ότι δεν εννοούμε την κατάργηση της τρόικας και την μη επιβολή νέων μνημονίων, αλλά **την κατάργηση συνολικά των επιβληθέντων από το 2010 μέτρων.**

Το ερώτημα είναι κατά πόσο είναι δυνατόν να δημιουργηθεί ισχυρό ανατρεπτικό κίνημα που θα διεκδικήσει την ανατροπή των μνημονίων και την προώθηση μεγάλων αλλαγών στην πολιτική και κοινωνική ζωή, προβάλλοντας και διεκδικώντας την επαναφορά στα προ του 2010 ισχύοντα, αγνοώντας κρίσιμα γενικότερου χαρακτήρα προβλήματα, όπως την σύγκρουση με τις αιτίες που οδήγησαν στην επιτροπεία και τα μνημόνια;

Αναφερόμαστε στις **διεθνείς σχέσεις και τις συμμαχίες** της χώρας, στην πλήρη υποταγή στα σχέδια των **ΗΠΑ** και του **NATO** στην ευρύτερη περιοχή, στην σύγκρουση με την **ΕΕ** και την πολιτική της στην γραμμή της αποδέσμευσης, στο τεράστιο πρόβλημα της **παύσης πληρωμών** και της **διαγραφής του δημόσιου χρέους**, στο **σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και της επανεθνικοποίησης όλων των ιδιωτικοποιημένων οργανισμών κοινωφελούς χαρακτήρα και των στρατηγικής σημασίας μονοπωλιακών συγκροτημάτων.**

Η διαμόρφωση **ολοκληρωμένης ταξικής συνείδησης**, αναγκαίο στοιχείο για την ανάπτυξη ανατρεπτικής δράσης απαιτεί πολύπλευρη ολοκληρωμένη ζύμωση και δράση, να τεθούν στο επίκεντρο όλα τα μεγάλα προβλήματα, απαιτεί ένα ολοκληρωμένο σχέδιο που θα δίνει **συνολικές απαντήσεις και όχι μόνο να καταργηθεί το μνημόνιο**, ειδώς οι δισταγμοί των εργαζομένων δεν θα ξεπεραστούν.

Βεβαίως δεν μπορεί να τεθεί ως άμεσος στόχος η επαναστατική ανατροπή και ο σοσιαλισμός δεν μπορεί όμως η αναγκαιότητα και η προοπτική του σοσιαλισμού να παραμεριστεί, αντίθετα μέσα από τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα και ο λαός πρέπει να φωτίζεται η προοπτική της σοσιαλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας μας ως η ριζική λύση.

Το εργατικό κίνημα και η ευρύτερη, κατά το δυνατόν, αριστερά εκεί πρέπει να στρέψουν την προσοχή τους στη διαμόρφωση και την προβολή ενός περιεκτικού σχεδίου δράσης που θα αποτελέσει το όχημα για την ικανοποίηση των άμεσων λαϊκών αναγκών και θα διαμορφώνει το έδαφος για ριζικές αλλαγές.

Πηγή: ergatikosagwnas.gr